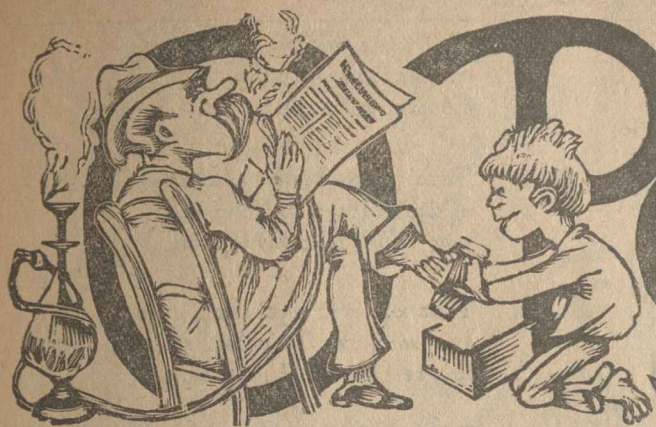

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστὸν καὶ δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνιὰκόσα καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτὰ.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα δὴμος μέρη—δύκα φράγκα καὶ ἑστὶ χέρι.

Εἰκοστὴ καὶ ὀγδόη τοῦ μηνὸς Ἀπρίλην,
καὶ ἄσπασμους ἀγάπης ἀνταλλάξουν χεῖλην.

Ἐνιὰκόσα καὶ ὀγδονταεὶς
καὶ βελάζουν κομμάτων ἀρνιά.

Εὐαγγέλιον ὥραϊον ἐκ τῶν κατὰ Κερκυραίων.

Εἶπεν ὁ Κόντες κατ' αὐτάς
εἰς τοὺς πιστοὺς τοῦ μαθητάς:
ὦς λέγω σήμερα πῶς ὅλα πᾶνε πρίμα
καὶ αἰὼν πῶς ἔφθασε χρυσός,
καὶ μὴν πιστεύετε ποσῶς
εἰς μεμψιμοίρων ρῆμα.

Ἐπέρασα τὴν Πασχαλιὰ
σὲ καθαρὸν ἀέρα,
καὶ στὴ γιορτὴ τοῦ Βασιλεῖ
δὲν ἤμουν ἐδῶ πέρα.

Μακρὰν τῶν φίλων τῶν πιστῶν
'στῆς Βρύσης πῆγα τὸ γνωστὸν
καὶ ἄρωματῶδες ἔλος,
οὐπερ οὐκ ἔστι τέλος.

Καὶ στὰς ὄχθας τοῦ καθίσας
καὶ μ' ἄρώματα μεθύσας
καὶ τοσαύτας εὐωδίας.

Εἶπα μόνος ἐν ἐκστάσει:
σήμερον εἰρήνη πᾶσι,
καὶ ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας.

Κώνωπες ἀνωφελεῖς
σὰν καὶ ἐκείνους τῆς Βουλῆς
γύρω γύρω γύριζαν
καὶ στ' αὐτὰ μούσφουριζαν.

Ἀντήχει τῶν ἀνωφελῶν
μονότονον τὸ μέλος,
ἐγὼ δὲ σκώπτων καὶ γελῶν
τὸ δοξασμένον ἔλος,
τοῦ καὶ σὺ ποῦ θὰ μοῦ πᾶς; καὶ σὲ θ' ἀποξηράνω
καὶ χέρσον θὰ σὲ κάνω.

Δὲν εἶναι τοῦτο σήμερα
πλάνη, ψευτιά, καὶ χίμαιρα,
καὶ πάντες φαιδρυνθῆτε.

Ἑλλάδος ἔλη τρέμετε,
καὶ ὁ Κερκυραῖος βρέμεται
πῶς θ' ἀποξηρανθῆτε.

Ἀμὴν, μπεμπέδες μου πιστοί,
ὡς λέγω πῶς ἐγγὺς ἐστὶ
σωτήριος ἡμέρα,
πασῶν ἐνδοξότερα,
τοῦ πνεῦμ' ἀποξηράνσεως θὰ πνεύσῃ πανταχοῦ
τοῦ κράτους τοῦ πτωχοῦ.

Θὰ λείψῃ κάθε περιττός
γιὰ τὴν Ἑλλάδα πυρετός,
καὶ κάθε τεταρταῖος,
τὰ μάλιστ' ἀπευκταῖος.

Πᾶν μόλυσμ' ἀποφώλιον
θὰ νεκρωθῇ καὶ ἐκεῖνο,
καὶ μήτε μονοπώλιον
θὰ γίνη τὸ κινῖνο.

Καὶ ἐκεῖνα τῶν ἀνωφελῶν
θὰ φύγουνε τὰ σμήνη,
καὶ κάθε κώνωψ πρὸς καλὸν
ἐπωφελῆς θὰ γίνη.

Εἰς ὅλα πλέον ἰασις,
καὶ πᾶς ἀναθυμίασις
θὰ λείψῃ καὶ ὑγρασία.

Καὶ ἄμην ἀμὴν, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ
θὰ βασιλεύσῃ γενικὴ
καθ' ὅλα ξηρασία.

Ξηρόν θά γίνη πᾶν ὕγρον,
καὶ λέγω πρὸς τὴν ποίμνην
πῶς χέρσον γύρω τῆς ἀγρὸν
θὰ βλέπη κάθε λίμνην.

Θὰ ξηρανθοῦν καὶ ποταμοί,
θὰ ξηρανθοῦν καὶ βρύσεις,
δὲ δὲ λάθς θ' ἀνευφημῇ
μεγάλας λέγων ῥήσεις.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ,
τῷ σωτηρίῳ καὶ ξηρῷ,
μὲ δάφνας ἡ πατρίς Ἑλλάς
Ξερακιανοὺς θὰ ῥάνη,
καὶ τὰς ὑγρὰς μας κεφαλὰς
Σιμοῦν θ' ἀποξηράνη.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ,
τῷ σωτηρίῳ καὶ ξηρῷ,
νέας ἀποξηράνσεως θὰ ψάλουν μεγαλεῖα
οἱ φρενήρεις κατ' αὐτῆς θυμόνουν καὶ φωνάζουν,
ἀμὴν ἀμὴν, θὰ ξηρανθῇ καὶ ἡ λίμνη Στυμφαλίας,
καὶ Στυμφαλίδες ὄρνιθες ἐκεῖ δὲν θὰ συχάζουν.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ,
τῷ σωτηρίῳ καὶ ξηρῷ,
ἡ δρῶσα τῶν τελμάτων γῆ
δὲν θ' ἀναδίδῃ μῦρα,
καὶ πᾶς ἀστειρεύτος πηγῇ
θὰ μείνῃ τότε στεῖρα.

Οὐ μὴν καὶ χάσινα ψωμιά
θὰ ξεραθοῦν μερ' ἑστ' ἄλλα,
μήτ' ἔνεα κρουνοὺς καμυιά
νεροῦ θὰ βγάξῃ στάλα.

Ἴσως καὶ τὸ θαλάσσιον
πεδῖον, τὸ Θριάσιον,
ἀκόμη νὰ στερεύσῃ.

Κι' εἰς Στάδιον περικλυτὸν
ἀπὸ τὰ μέτωπ' ἀθλητῶν
ιδρῶς οὐ καταρρέσει.

Καὶ κανένας πλέον τότε
δὲν θὰ λέγῃ, πατριῶται,
πῶς στεφάνων καὶ κοτίνων ἀξιοῦται μετὰ κόπου
κι' ἐν ιδρῶτι τοῦ προσώπου.

Τότε, φίλοι μου πιστοὶ
καὶ λογάδες ἀγαστοί,
λέγω πρὸς ὑμᾶς φειδρὸς
ὅτι λείψει πᾶς ἄνθρωπος
περὶ δράσεως ιδρώς.

Καὶ θὰ δύναται καθένας,
δοῦν σφᾶς ἔχει φρένας,
ἵτ' ἀξιώματα τὰ πρῶτα
ν' ἀνεβῇ χωρὶς ιδρώτα.

Κι' ὅταν σκούζουν καθ' ἡμῶν
μὲ μισέλληνα θυμὸν
Εὐρωπαῖοι φαμφρόνοι.

Τότε πλέον δὲν θὰ κλαῖμε
κι' ἀπὸ τέτοια θὰ τοὺς λέμε
πῶς ταυτί μας δὲν ιδρόνει.

Τότε καὶ τῆς ἀγελάδος,
δηλονότι τῆς Ἑλλάδος,
θὰ στερεύσουν οἱ μαστοί.

Κι' ἐξ ἐκείνων πλέον γάλα
δὲν θὰ τρέχῃ μήτε στάλα
νὰ θηλάζωνται πιστοί.

Καὶ θὰ βλέπωμεν κυρίους
καὶ φιλάτους μας γνωστοὺς
μὲ κατὰ ξηρὰ τὰ χεῖλη.

Κι' ὅπως τῶρα μακαρίου
δὲν θὰ λένε τοὺς μαστοὺς,
οὐ; ἐθήλασαν οἱ φίλοι.

Εἰς τῆς ἀποξηράνσεως ἐκείνης τὰς ἡμέρας
ἐμεῖς θὰ προσπαθήσωμεν
κάπως ὑγρὰς ν' ἀφήσωμεν
τὰς φιλικὰς γαστέρας.

Ἀμὴν ἀμὴν σὺν Ἀδριακῷ,
πιστοὶ συστρατιῶται,
σᾶς λέγω τὸ ραχάτ' λουκούμ,
πῶς δὲν θὰ πέφτῃ τότε
μέσα σὲ φίλων στόματα,
ποὺ κάνουνε καμώματα.

Τότε θὰ λείψουν πασχκλιᾶς,
τὸ Πάσχα θὰ θῶναι χάσκα,
κι' ὅλοι τῆς δόλιχας τῶν κοιλιᾶς
θὰ ζώνουν μὲ παλάσκα.

Τότε θὰ παύσουν χωρατὰ,
καὶ κάθε κακομοίρης
τὸν ἀφελό του θὰ κυττᾷ
σὺν ἁγίῳ Φακίρης.

Εἰς τῆς ἀποξηράνσεως
ἐκείνης τὰς ἡμέρας
μακρὰς ἀπομωράνσεως
θὰ ψάξετε τὸ πέρας.

Καὶ νέκταρ δὲν θὰ πίνετε
τραπέζης Ὀλυμπίας,
καὶ κύριοι θὰ γίνετε
πάσης ξηροκαμπίας.

Ὅλοι θὰ χάσκουν κλαίοντες
ἐκείνῳ τῷ καιρῷ,
κι' οἱ τῶν πιδάκων λέοντες
δὲν θὰ σκορποῦν νερό.

Τότε καὶ θρήνοι κι' οἰμωγαὶ
κοιλιακῶν ἀγώνων,

Ὁ Διπλωμάτης καὶ Κολονέλος παρὰ τῆς Βρύσης τὸ στίλβον ἔλος.

Ὅς νὰ στερεύσουν αἱ πηγαὶ
καὶ ἀδένων δακρυγόνων.

Τότε λάθς θ' ἀγκομαχῇ,
μ' ἄρα θὰ φουσκώῃ,
καὶ οὐτ' ἔνα δάκρυ μοναχὰ
τὰ μάτια θὰ βουρκώῃ.

Ἀδάκρυτος θὰ μάχεται
καθεὶς γὰρ τὴν πατρίδα,
γὰρ κλάψιμο δὲν θὰ ἔχετε
δακρύου καὶ ρανίδα...

Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις
ὅς μοῦ λέγουν οἱ πατέρες:
ὅς μας δάκρυ νὰ θρηνοῦμε.

Μὰ κι' ἐγώ, συστρατιῶται,
τὴν μὲ κάνουν πότε πότε
στὴν Βουλὴ νὰ συγκινοῦμαι.

Τὴν φωνὴν μου δὲν θ' ἀφίνω
μὲρὶς τὰ κόματα τὰ ἄλλα
νὰ λαλῇ μὲ τόνον θρήνου.

Μήτε δάκρυα θὰ χύνω
σὺν κορόμηλᾳ μεγάλᾳ
καὶ μικρότερα κινίνο.

Ἐπὶ τὴν ξηρὴν ἐκείνην χρόνον
τὸν φρενήρη, τὸν φρενήρη,
τὰ φασέκια μας καὶ μόνον
ὕδατος θὰ θῶναι πλήρη,
τὰ πέρματά μας δὲν θὰ πλύνουνε φωτιά
ἐπὶ τὴν Εὐρώπῃ καὶ τὰ λλόφυλα ταυτιά.

Καὶ σὺν γίνῃ τὸ στομάχι
μὴν σκέψῃ καὶ φροντίς
καὶ σιγήσουν ἔπλων κρότοι.

Τότε Βούλγαροι καὶ Βλάχοι
μὲ τὸ κράτος τῆς βροντῆς
σύμμαχοι θὰ γίνουν πρῶτοι.

Καὶ τοῦ Πάσχα τὰς ἡμέρας
τῶν διπλωματῶν τὰς σφαίρας
δὲν θὰ σκιάζῃ βαρελὸτο,
τρακατροῦκα καὶ κροτίς,
δὲν θ' ἀκούς κανένα κρότο
καὶ τρελλὴ δὲν θὰ κρατῇς.

Μερ' ἑστὰ τόσα ξαφνικά
θὰ βραχούνε μπυγιονέταις,
πυροβόλων βλήματα,
φώσφορα, βεγγαλικά,
τασκαμκόπετρας, ρουκέταις,
καὶ πυροτεχνήματα.

Ὅλα τότε τὰ πυρὰ
θὰ μουσκέψουν παρ' ἑλπίδα,
καὶ θὰ γίνῃ συμφορὰ
τοῦ πολέμου τὴν καιτίδα.

Τότε κάθε πυρολάτρης
καὶ μακρόθεν καὶ κοντὰ
δὲν θ' ἀκούῃ νὰ βροντᾷ
παραφύρας ὑπὲρ πατρὸς.

Τότε πολεμάρχων χρίνα
καὶ σπιθόβολα ματιᾶ,
καὶ τὰ Μάνλικια ἐκείνα
δὲν θὰ πλύνουνε φωτιά.

Καὶ σὺν θρόνῳ δὲν θὰ λῆμε πᾶς ἐπήγανε τὰ γρόσα,
καὶ καμμία τότε γλώσσα
δὲν θὰ κόβῃ, δὲν θὰ ῥάβῃ
κλέη προηγούμενα,

και κανέναν δὲν θ' ἀνάβη
στὰ καλὰ καθούμενα.

Τότε θ' ἀριθάρουν πλέον
καρabanix Βασιλέων
στῶν Ρωμηῶν τὴν ξηρασίαν.

Βρόντους πιά δὲν θὰ τρομάζουν
κι' ὅλοι των θ' ἀποθαυμάζουν
τῶν πυρῶν τὴν ὕγρασίαν.

Ὅγδοον θὰ μείνῃ θαῦμα
στῆς ξηρότητος τὸ θαῦμα
τῶν πυρῶν ἢ τὸς ὕγρότης.

Καὶ θὰ χάνουνε τὸν νοῦ των
στοῦ πυρὸς τὸν τόπον τοῦτον
Βασιλεῖς σκηπτουχοὶ πρώτης.

Κι' ὅταν μέσα στὴν Ἑλλάδα
τίποτα δὲν πέρνῃ φόκο,
μήτε κι' ὁ ρεπουμπλικάνος.

Τότε στὴν ξηρὰν κοιλάδα
θ' ἔλθῃ μέσ' ἀπ' τὸ Μαρόκο
κι' ὁ καινούριος ὁ Σουλτάνος.

Τότε πιά καθεὶς Σατράπης
μ' ἐνθουσιασμὸν ἀγάπης
τὴν Ἑλλάδα θὰ φιλή.

Τότε πλέον ὅλοι φίλοι,
καθενὸς Σουλτάνου Πύλη
καὶ ψηλὴ καὶ χαμηλὴ.

Τότε σάλος φιλελλήνων,
Στάδια, σωροὶ κοτίνων
γιά τὰ κούτελ' ἀθλητῶν.

Κι' ὅλη θὰ τρυφήσῃ πλάσις
μὲ Σχολείων παρελάσεις
καὶ μαρτύρων μαθητῶν.

Τοῦτοι μάρτυρες καὶ μόνοι,
καὶ χειροκροτῶν σ' ἐμᾶς
θὰ πιστεύσῃ κι' ὁ Τιτόνι,
ὁ καλούμενος Θωμάς.

Χαρήτε, φίλοι μαθηταί,
κι' αὐτὰ σᾶς λέγω γιὰ καλὸ,
καὶ δὲν συνείθισα ποτὲ
μὲ παροιμίας νὰ λαλῶ.

Ἀμὴν σᾶς λέγω φανερὰ
ὅτι κι' ἡ θάλασσα ξηρὰ
μπορεῖ νὰ καταντήσῃ
κι' ὁ κόσμος νὰ σαστίσῃ.

Κι' ὁ Στόλος ὁ πανύμνητος νὰ χάσῃ τὰ νερά του,
ἡ Νίκη δὲ κι' ἡ Θύελλα, τάντι τορπιλικὰ,
νὰ ρίξουν τὰς ἀγκύρας των ἐμπρὸς τοῦ Ζαχαράτου,
καὶ μετ' αὐτῶν οἱ ποταμοὶ καὶ τὰ πολεμικά.

Ἐκεῖ νὰ παραμείνῃ
κι' ἡ Δόξα μας ἐκείνη,
ποῦ φθάνει μετ' ὀλίγον.

Καὶ πάντες ἄνω ποταμῶν
τὸ Πάσχα ν' ἀνυμνοῦν ἡμῶν
καὶ πάντων τῶν προσφύγων.

Τοιοῦτον Εὐαγγέλιον ὁ Κόντες ἀναστάσιμον
ἔψαλε πρὸς τοὺς φίλους,
καὶ τοῦ Λαζάρου τὸ λαμπρὸν ἐφόρεσε παράσημον
μ' ἄλλους σταυροὺς ποικίλους.

**Στὸν Θεοτόκῃ ζωηρὸς
ψάλλει τῶν φίλων ὁ χορὸς**

Σὺ τέλματα ξηραίνεις
καὶ τοὺς πιστοὺς εὐφραίνεις,
καὶ μέσα κι' ἔξω τῆς Βουλῆς
ἐν παροιμίαις δὲν λαλεῖς.

Χαῖρε, τῆς Ἀρχῆς Νυμφίε, χαῖρε, κάρα κορυφαία,
στὸ στιλπνὸν τῆς Βρύσης ἔλος κατωπτρίσθης σάν
Ἡ Λαμπρὴ χωρὶς κροτίδες πέρασ' ἔτσι, Στρατηλάτη
κι' ἔλεγον ἐδῶ κι' ἐκεῖ:
δόξα καὶ στὸν Δαμηλάτη
καὶ στὴν χωροφυλακή.

Κόσμος τῶν Ρωμηῶν πολὺς
κατερήμωσε δαφνώνας
καὶ πρὸς Στάδια σφριγγᾷ.

Ἦγανε κι' οἱ Βασιλεῖς
ὅπως πάντα στοὺς Στρατῶνας
νὰ τσουγκρίζουνε ταῦτά.

Βάσταξαν καλὰ ταῦτά τους
καὶ γιὰ Μεγαλειοτάτους
ἐκροτήσαμεν παλάμας.

Πλὴν ἀπέξω συμβουλαῖς
μᾶς καλαναρχοῦν πολλαῖς
νὰ καθίσωμε στ' αὐτὰ μας.

Μὰ κι' ὁ Βοκοτόπουλός σου πᾶσχασε στοὺς Συριανούς
καὶ τὸν ὑπεδέχθ' ἡ Σύρα μὲ λαμπάδες καὶ φανούς.
Τὶ χαραῖς, τί κλαπαδόραις γιὰ τῆς Σύρας τὸ καμῶν
κι' ἔσκουζαν ἐμπρὸς καὶ πίσω : μπάρμπα, δὲς κι' ἔμεινε.

Τὸν ἐξύμουν χαρμοσύνως
καὶ κορίτσια τῶν Σχολειῶν,
τὸν ἐξύμνησε κι' ἐκεῖνος
ὁ παπᾶς τῶν μαντυλιῶν.

Κι' ἀνεβόησαν φωναί :
ἀνηγέρθης, Συριανέ,
γλυκυστόμοις ρήμασι
μόνος μαχεσάμενος,
καὶ παπᾶδων κρίμασι
χάριν χερσάμενος.

**Καὶ καμπόσαις ποικίλαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Ψάλλο Γιάννη τὸν Δαμβέρρη, λόγιόν μας ἀριστεῖα,
τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου νέον τῶρα Γραμματέα.

Περίφημος ὁ Κωνηγὸς τοῦ ποιητοῦ Δροσίνη,
ὅπου κι' εὐφράδεια κομψὴ καὶ τὸς εἰδημοσύνη.

Ἀπὸ μέσης τὸν συγχαίρει κι' ὁ Ρωμηὸς τοῦ Φασουλῆ
τὸν Πουρὴν τὸν Μιλτιάδην, Πειραιώτην προσφιλή,
ποῦ τὰς δάφνας τῆς Γαλλίας τὰς Ἀκαδημαϊκὰς
διὰ τόσας ἐργασίας ἔλαβε σημαντικὰς.

Μετ' οὐ πολὺ στὴν Αἴγυπτον τοῦ Χονδρογιάννη ἐγαίνει
Ἐπιθεώρησι, τραγὴ κι' εἰκονογραφημένη.